

A Parnasszus tizedik születésnapját négy költőgeneráció ünnepelte

Fennállásának tízéves évfordulóját ünnepelte hétfő este a Parnasszus költészeti folyóirat. A születésnap lapszámbemutatóra eljött mindenki, aki valaha írt a lapba, szavalt vagy éppen zenélt a rendezvényein.

MÉZES GERGELY

Több mint háromezren zsúfolódtak össze a budapesti Stefánia-palota dísztermében, ahol a Parnasszus költészeti folyóirat ünnepelte tizedik születésnapját. Tíz év egy irodalmi lap életében nagy idő, Turczai István főszerkesztő ezt nyitóbeszédében számokkal is illusztrálta: körülbelül négyezer vers, négyszáz szerző és tizenhárom ország költőinek munkái jelentek meg a lapban. Turczai kiemelte: a Parnasszus azért is különleges, mert a legfiatalabb és a legöregebb költő közti korkülönbség éppen nyolcvan év – egy tizenöt éves diák költő nyitja a sort, és a kilenvenöt éves Faludy György zárja – , ami legalább négy generáció.

Pege Aladár lenyűgözte a közönséget virtuóz játékával

FOTÓK: SOÓS MILÁN

A rendezvényen mutatták be a lap ünnepi számát is, neves színészek – többek között Pindroch Csaba, Galkó Balázs, Jordán Tamás, Vallai Péter, Papp János, Papp Zoltán – szavalták a folyóiratban megjelent írásokat. Ők emlékeztek meg a folyóirat már elhunyt szerzőiről is, például Orbán

Ottórol, Tímár Györgyről, Rákos Sándorról, Lakatos Istvánról, Simon Balázsról és Parancs Jánosról.

A legnagyobb sikert Pege Aladár aratta, aki virtuóz bőgőjátékával nemcsak lenyűgöző élményt nyújtott, de még meg is neveltette a közönséget. A Kaláka pedig két József

Attila-vers után egy amerikai klaszszikust adott elő, **Eörsi István** fordításában. Fellépett továbbá Márta István és az egykori M.É.Z. együttes fuvalása, Péter János is.

Galkó Balázs, aki a kezdetektől fogva a Parnasszus egyik „magyar hangja”, lapunknak elmondta: valóságos varázslatnak tartja, hogy egy pusztán költészeti folyóirat meg tudott maradni ebben „a szellemi környezetszennyezésben”. Galkó a tematikus számokat kedvelte leginkább, például a 2000 tavaszán megjelent Petőfi-különszámot, mely arra a hipotetikus felvetésre épült, hogy mit írt volna a költő, ha a szabadságharc után Barguzinban, a Bajkál-tó partján élt volna tovább. Gryllus Vilmos és Dániel – a két művész régóta kíséri a folyóiratot különböző fesztiválokon – pedig arról beszélt, hogy szívesen zenésítenek meg kortárs verseket is. Elmondták: a fiatal költők is egyre gyakrabban nyúlnak a kötött formákhoz, ezáltal a költészet visszatálálhat a kezdetekhez, és ismét énekelhetővé válhat. ■